

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/106/2023
Identifikačné číslo spisu:	5119217130
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5119217130.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium legal, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739 proti žalovaným: 1/ F. N., nar. XX. V. XXXX, G. XX, XXX XX S., 2/ U. N., nar. XX. M. XXXX, G. XXX, XXX XX S., zastúpení: JUDr. Lucia Boráková, advokátka, J. Vuruma 144, Žilina, o zaplatenie 66.180,04 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 41Csp/145/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2022 sp. zn. 8CoCsp/56/2021 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2022 sp. zn. 8CoCSP/56/2021 a rozsudok Okresného súdu Žilina z 09. novembra 2020 č. k. 41Csp/145/2019 - 130 v spojení s opravným uznesením z 01. októbra 2021 a č. k. 41Csp/145/2019-189 a vec vracia Okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 09. novembra 2020 č. k. 41Csp/145/2019-130 v spojení s opravným uznesením z 01. októbra 2021 a č. k. 41Csp/145/2019-189, žalobu žalobcov zamietol (výrok I.). Výslovil, že žalovaní majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že súd právny vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou č. 0179666995 zo dňa 10. 11. 2005 právne posúdil v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení ako zmluvu o úvere podľa § 479 Obchodného zákonníka. Aj keď súd posúdil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako zmluvu o úvere, teda absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka, zároveň predmetnú zmluvu vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, keď žalobca (právny predchodca) je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalovaní pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, a teda je potrebné ich v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení považovať za

spotrebiteľov. Predmetnú zmluvu súd vyhodnocoval aj za aplikácie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca je veriteľom a žalovaných možno považovať za spotrebiteľa v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou sa zaviazal poskytnúť žalobca ako dodávateľ žalovaným ako spotrebiteľovi dočasné peňažné prostriedky a žalovaní ako spotrebiteľ sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené s úverom, okresný súd má za to, že zmluva uzavretá medzi nimi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.2. S poukazom na citované zákonné ustanovenia a nesporné tvrdenia strán sporu okresný súd ustálil začiatok plynutia premlčacej doby najneskôr v deň zročnosti nesplnenej splátky, t. j. najneskôr 20. 12. 2016 (avšak podľa výzvy č. 1. 38 spisu splátky splatnej už skôr, t. j. do 18. 10. 2016). Možno usúdiť, že zročnosť dlhu nastala najneskôr v deň 20. 12. 2016, a teda ak bola žaloba podaná 21. 12. 2019 bola podaná po uplynutí premlčacej doby, a teda neskoro. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak premlčacia doba je 3 ročná a plynie odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty v občiansko-právnych vzťahoch, aby v primeraných dobách uplatnili svoje nároky práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti.

1.3. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že žaloba bola podaná 20. 12. 2016, a teda včas, z vykonaného dokazovania je zjavné, že toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Z obsahu spisového materiálu, ako aj z registra súdneho manažmentu vyplýva dátum podania žaloby dňa 21. 12. 2016 o 4:18 hod. Dátum 20. 12. 2016 je dátumom odoslania žaloby, nie dátumom doručenia žaloby na súd (č. 1. 127 spisu). Premlčacia doba je hmotnoprávna, ostáva zachovaná, ak sa prejav vôle, ktorý sa má urobiť, resp. plnenie, ktoré sa má uskutočniť, najneskôršie v posledný deň lehoty doručí adresátovi (súdu) - dostane sa do sféry jeho vplyvu. Na základe uvedeného okresný súd konštatuje, že žaloba musí byť posledný deň lehoty doručená súdu, nestačí, že bola v posledný deň odoslaná „na prepravu“. Pri elektronickom doručovaní súdu lehota zostane zachovaná ak má odosielateľ, t. j. žalobca, na elektronickej doručenke zo súdu potvrdené, že podanie bolo na súd doručené v posledný deň lehoty, t. j. 20. 12. 2019, čo však v danom prípade splnené nie je. Momentom doručenia je uloženie elektronickej správy, pričom uložením elektronickej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronická úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta, t. j. súdu, v danom prípade dňa 21. 12. 2019 o 4:18 hod, teda neskoro.

1.4. Vzhľadom na právny záver o premlčaní dlhu, sa okresný súd nezaoberal už ostatnými vznesenými námietkami a tvrdeniami.

1.5. O trovách konania súd rozhodol na základe ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalovaní majú voči žalobcovi ako plne úspešná strana sporu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

2. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) s opravným uznesením zo dňa 01. októbra 2021 č. k. 41Csp/145/2019-189 opravil písomné vyhotovenie svojho rozsudku č. k. 41Csp/145/2019-130 zo dňa 09. 11. 2020 v časti označenia právnych zástupcov strán konania a to následovne: I. „súd o p r a v u j e písomné vyhotovenie Rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/145/2019-130 zo dňa 09.11.2020 v časti označenia právnych zástupcov strán konania, a to nasledovne: „...žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného právnym zástupcom: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom: Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému v 1/ rade: F. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX G. XX, štátny občan SR, žalovanému v 2/ rade: U. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX G. XX, štátny občan SR, zastúpení právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Daniel Hudák s. r. o., so sídlom Hodžova 208/8, 010 01 Žilina, IČO: 50 836 901...“.

2.1. II. „Predmetné uznesenie bude tvoriť neoddeliteľnú súčasť Rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/145/2019-130 zo dňa 09. 11. 2020.

2.2. V odôvodnení uviedol, že vo vyhotovení rozsudku v časti označenia právnych zástupcov strán

konania a to vzhľadom na uvedenie nesprávneho zástupcu žalobcu a nesprávne označenie zástupcu žalovaných, opravil zrejmu nesprávnosť.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. októbra 2022 sp. zn. 8CoCsp/56/2021 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu, v spojení s opravným uznesením, p o t v r d z u j e.(výrok I.) Žalovaní 1/, 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

3.2. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu viazanosti odvolacími dôvodmi, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolací súd, stotožniac sa so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní žalobou uplatneného nároku, vyhodnotil odvolanie žalobcu ako nedôvodné.

3.3. Žalobca v odvolaní namietal ustálenie konca plynutia premlčacej doby súdom prvej inštancie na deň 20. 12. 2019, s poukazom na ust. § 122 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa lehota určená podľa dní začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá určuje jej začiatok. Nakoľko v deň zročnosti splátky predchádzajúcej mimoriadnemu zosplatneniu dlhu, 20. 12. 2016, nebolo jeho právo splatné a uplatniteľné na súde, začala premlčacia doba zákonite plynúť dňom nasledujúcim po 20. 12. 2016, t. j. dňa 21. 12. 2016 a neuplynula by skôr ako dňa 21. 12. 2019, čo bola sobota, a teda posledným dňom lehoty na uplatnenie práva bol v zmysle § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka pondelok dňa 23. 12. 2019. Žalobca však už opomenul ust. § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, napriek tomu, že uvedené ustanovenie vo svojom odvolaní citoval, podľa ktorého koniec lehoty určenej podľa rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Plynutie premlčacej doby pri plnení dohodnutom v splátkach, ako aj v prípade, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh podľa § 565 Občianskeho zákonníka, upravuje osobitne § 103 Občianskeho zákonníka tak, že premlčacia doba začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Pokiaľ teda súd prvej inštancie ustálil, že týmto dňom bol najneskôr deň splatnosti splátky predchádzajúci mimoriadnemu zosplatneniu dlhu, čo žiadna zo strán nenamietala, koniec lehoty jednoznačne pripadol na deň 20. 12. 2019 (ktorý sa číselným označením zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína).

3.4. Nakoľko premlčacia doba je lehotou hmotnoprávnou, správne sú aj závery súdu prvej inštancie, že pre uplatnenie práva v premlčacej dobe bolo potrebné, aby bola žaloba žalobcu v posledný deň lehoty, t. j. dňa 20. 12. 2019, súdu aj doručená, nielen podaná (aj keď elektronicky) na doručenie. Pre zachovanie hmotnoprávnej lehoty je potrebné, aby sa najneskoršie posledný deň premlčacej doby začalo konanie na súde, aby teda už tento deň bola súdu doručená žaloba (v tejto súvislosti odvolací súd okrajovo poukazuje aj na ust. § 112 Občianskeho zákonníka, ktorý spočívanie premlčacej doby spája s uplatnením práva na súde v pokračovaní v riadne začatom konaní, z čoho rovnako vyplýva, že v posledný deň lehoty musí byť žaloba doručená súdu, keďže až týmto dňom sa začína konanie, počas ktorého premlčacia doba spočíva). Je tu teda podstatný rozdiel od lehôt upravených procesným právom, k zachovaniu ktorých postačí, aby účastník/strana konania vykonal úkon, o ktorý ide. Preto napr. odvolanie (na rozdiel od žaloby) je podané včas aj vtedy, ak sa posledný deň lehoty podá aspoň na pošte, prípadne odošle elektronicky, bez ohľadu na to, že sa súdu doručí neskôr.

3.5. Pokiaľ ide o rozdiel medzi hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi lehotami na účely posúdenia, či bol úkon potrebný pre zachovanie práva alebo nároku učinенý včas, odvolací súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/130/2021 (R 7/2021), z ktorého rozhodnutia vyplýva, že pre zachovanie hmotnoprávnej lehoty nestačí, ak sa posledný deň lehoty žaloba

odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (v danom prípade elektronické odoslanie žaloby), ale vzhľadom na jej hmotnoprávny charakter musí byť žaloba najneskôr posledný deň lehoty doručená súdu, v danom prípade ide o elektronické doručenie do elektronickej schránky súdu.

3.6. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na ust. § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente, odvolací súd konštatuje, že uvedené ustanovenie rovnako rozlišuje medzi „podaním“ elektronického podania a „doručením“ elektronického podania. Zo znenia uvedeného ustanovenia možno vyvodit', že ak je pre zachovanie práva potrebné príslušnému orgánu verejnej moci „podať“ podanie (v danom prípade žalobu), je táto povinnosť riadne splnená „podaním“ elektronického podania, t. j. jeho odoslaním do elektronickej schránky, ak je potrebné podanie „doručiť“ je táto povinnosť riadne splnená doručením elektronického podania. Inak by tomu bolo, ak by uvedené ustanovenie pre zachovanie povinnosti podať alebo doručiť žalobu (ak sa pre zachovanie práva vyžaduje doručenie podania príslušnému orgánu a nielen odovzdanie podania na prepravu), upravovalo, že táto povinnosť je riadne splnená len „podaním“ elektronického podania (t. j. s vypustením doručenia elektronického podania). Odvolací súd zároveň konštatuje, že pokiaľ by pripustil výklad žalobcu, potom by došlo k znevýhodneniu strán/účastníkov konania, ktorí pre komunikáciu s príslušnými orgánmi verejnej moci nevyužívajú elektronickú komunikáciu, ale podanie by odoslali prostredníctvom pošty, prípadne iného doručovateľa, kedy sa pre uplatnenie práva v premlčacej dobe vyžaduje, aby bolo podanie v posledný deň premlčacej doby doručené súdu. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 479/2018 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/75/2019, ústavný ako aj najvyšší súd sa zaoberali procesnými lehotami, nie lehotami hmotnoprávnymi.

3.7. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd, v celom rozsahu sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom okresného súdu v rozsahu namietanom odvolateľom, napadnutý rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním a pri rozhodovaní o ktorom súd aplikoval správne ustanovenie zákona, ako vecne správny potvrdil.

3.8. Odvolací súd však v závere konštatuje, že pokiaľ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo k 03. 01. 2017, vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, mohlo v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k uvedenému dňu dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pre splátku splatnú dňa 20. 09. 2016, nie 20. 12. 2016. Uvedené však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku (zamietnutie žaloby pre premlčanie), keď žiadna strana sporu závery súdu prvej inštancie v tomto smere zároveň nenamietala.

3.9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 CSP. Úspešnou stranou konania boli žalovaní 1/, 2/, preto im súd voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP ako aj ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

4.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa konajúce súdy odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to v otázke „plynutia premlčacej doby v spotrebiteľských sporoch, t. j. odkedy začína v spotrebiteľských sporoch plynúť premlčacia doba celého dlhu pri strate výhody splátok“.

4.2. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/201/2022 zo dňa 26. 01. 2023, ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29. 11. 2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. 12. 2022, ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. 11. 2022, podľa ktorých podľa § 53 ods. 9 (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote v uvedených troch mesiacoch od omeškania uplynula tiež 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka).

4.3. Poukázal na to, že prvým dňom nasledujúcim po uplynutí troch mesiacov od omeškanej splátky je 21. 12. 2016, nakoľko až toto je deň, kedy sa stalo právo veriteľa actio nata (a kedy sa žalovaní dostali do omeškania). V tento deň pritom už súdu žaloba doručená preukázateľne bola (rozumej dňa 21. 12. 2019 po pripočítaní všeobecnej trojročnej premlčacej doby). Na základe uvedeného je nesprávny právny

záver konajúcich súdov, podľa ktorého pohľadávka nebola na súde uplatnená včas. Konajúce súdy absolútne opomenuli zhmotniť túto kardinálnu otázku v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí a svoje rozhodnutia obmedzili v podstate najmä na všeobecne východiskové princípy porovnania hmotnoprávnej a procesnoprávnej lehoty (respektíve ich dodržania pri podaní žaloby). Ďalšou nemennou podstatnou skutočnosťou je fakt, že konajúce súdy pripísali údajne nepodanie žaloby včas na vrub žalobcovi, kedy tento ešte dňa 20. 12. 2019 o 15:15-17 hod podal žalobu. Výlučne chybou, spomaleným fungovaním webového rozhrania e-justice spravované Ministerstvom spravodlivosti SR došlo k situácii kedy bola žaloba reálne doručená súdu až nasledujúci deň 21. 12. 2019 (sobota) o 4:18 hod.

4.4. Všetky tieto nesprávne právne posúdenia jednotlivo vzájomne nasvedčujú k záveru, že konajúce súdy pristupovali k riešeniu právnej otázky nedôsledne a plynutie premlčacej doby napriek právnym názorom žalobcu posudzovali izolovane od právnej úpravy, vrátane rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

4.5. Z dôvodu, že konajúce súdy pripísali zjavnú dysfunkciu webového portálu e-justice, cez ktorú bol žalobca povinný komunikovať so súdom, v neprospech žalobcu, porušili tým jeho práva na spravodlivý súdny proces, pričom v tejto súvislosti absentuje v napadnutých rozhodnutiach akákoľvek argumentácia. Je pritom evidentné, že sa jedná o otázku kľúčovú a jej zodpovedanie má význam pre právnu istotu súkromnoprávných vzťahov v širšom rozsahu. Uvedené rozhodnutia fakticky zavádzajú krajne nespravodlivý precedens, kedy žalobca v domienke včasne podanej žaloby sa ocitne bez poskytnutia právnej ochrany výlučne vadou elektronizácie, cez ktorú je povinný komunikovať.

4.6. Nesprávne právne posúdenie je preukázané pomerne jednoznačne rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorý výslovne uvádza, že právo veriteľa sa stáva actio nata až deň nasledujúci po splatnosti omeškanej splátky, v tomto prípade teda 21. 12. 2016 (nie 20. 12. 2016), preto ak bola žaloba podaná na súd 20. 12. 2019, doručená 21. 12. 2019, stále bola podaná v rámci premlčacej doby a to napriek tomu, že premlčacia doba pripadnutá na sobotu mala podľa citovaného zákonného ustanovenia, pripadnúť až na prvý pracovný deň t. j. 23. 12. 2019 (pondelok).

4.7. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že rozhodnutia Okresného súdu a rovnako tak aj Krajského súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, ohľadom posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby. Zároveň konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko podľa názoru žalobcu sa jedná o nepredvídateľné a zmätočné rozhodnutia, ktoré len zdanlivo poskytujú odpoveď na základnú otázku konania ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby, vrátane ostatných jednotlivých skutočností namietaných žalobcom.

4.8. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok Okresného súdu zrušil a vec vrátil Okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaní vo svojom vyjadrení navrhli dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné i dôvodné.

7. V podanom dovolaní dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom vec prejednávajúci senát považoval v tomto prípade za opodstatnené dať prednosť vecnému prieskumu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu pred procesným prieskumom (pozri obdobne rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/198/2019, 4Cdo/200/2019, 4Cdo/36/2020, 8Cdo/28/2017).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu v danom spore záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne v otázke „plynutie premlčacej doby v spotrebiteľských sporoch t. j. odkedy začína v spotrebiteľských sporoch plynúť premlčacia doba celého dlhu pri strate výhody splátok“.

12. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, považoval dovolací súd za podstatné to, či táto otázka od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bola, alebo nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená. Dospel pritom k záveru, že uvedená právna otázka bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená (7Cdo/268/2020, 4Cdo/132/2021, 5Cdo/224/2021), a preto je dovolanie žalobkyne v danom prípade procesne prípustné. Dovolací súd ďalej skúmal, či dovolateľ dôvodne odvolaciemu súdu vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci tak ako to v dovolaní namieta.

13. V súdnej veci dospel súd prvej inštancie k záveru (bod 15 a bod 16 rozsudku), že začiatok plynutia premlčacej doby ustálil najneskôr v deň zročnosti nesplnenej splátky t. j. najneskôr 20. 12. 2016 (avšak podľa výzvy č. I. 38 spisu, splátky splatnej už skôr t. j. do 18. 10. 2016). Možno usúdiť, že zročnosť dlhu nastala najneskôr 20. 12. 2016 a teda, ak bola žaloba podaná 21. 12. 2019 bola podaná po uplynutí premlčacej doby, a teda neskoro. Odvolací súd sa s rozsudkom súdu prvej inštancie stotožnil a vyjadril právny názor, že pokiaľ súd prvej inštancie ustálil, že plynutie lehoty začína dňom splatnosti splátky predchádzajúcej mimoriadnemu zosplateniu dlhu, koniec lehoty jednoznačne pripadol na deň 20. 12. 2019 (ktorý sa číselným označením zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína). Nakoľko premlčacia doba je lehotou hmotnoprávnou, správne sú aj závery súdu prvej inštancie, že pre uplatnenie práva v premlčacej dobe bolo potrebné, aby bola žaloba žalobcu v posledný deň lehoty t. j. 20. 12. 2019 súdu aj doručená nielen podaná (aj keď elektronicky) na doručenie.

14. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

15. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

16. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

18. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon. Ustanovenie

§ 101 Občianskeho zákonníka upravuje trojročnú všeobecnú premlčaciu dobu.

19. Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (*actio nata*). Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a začiatku plynutia (všeobecnej) premlčacej doby je okamih splatnosti (zročnosti) záväzku (dlhu), ktorý je konkrétnym momentom, kedy je dlžník povinný záväzok (dlh) splniť, a nie momentom, kedy je dlžník k splneniu iba oprávnený.

20. Splatnosť úverovej pohľadávky žalobkyne je daná spotrebiteľskou úverovou zmluvou, v ktorej si banka (právna predchodkyňa žalobkyne) s dlžníkom (žalovanou) dohodli plnenie v splátkach, s oprávnením banky pre prípad neuhradenia dlžníkom splatné peňažné záväzky v termíne, vyhlásiť úver za splatný.

20.1. Ide o postupné čiastkové plnenie, ktoré nie je ani opakujúcim sa, či trvajúcim plnením, ani čiastočným plnením. V prípade takéhoto čiastkového plnenia, ktoré je v literatúre prevažne označované ako plnenie v splátkach, je plnenie vopred rozvrhnuté do čiastkových úsekov, ktoré až ako spoločný celok tvoria dlh. Splatnosť týchto úsekov je však daná samostatne (oddelene), teda každý diel má určenú svoju konkrétnu splatnosť. Celkový predmet záväzku je však vopred kvantitatívne určený, pričom jednotlivo plnenými dielmi sa rozsah celej pohľadávky postupne znižuje. Ide teda o rozloženie zamýšľaného jednorazového plnenia v niekoľkých postupných čiastkových plneniach, taktiež jednorazových, pričom dobu splnenia treba rozlišovať jednak pre plnenie celého záväzku, jednak pre jednotlivé čiastkové plnenie. Dobou splnenia čiastkového plnenia je doba jednorazového splnenia jednotlivej dávky, dobou splnenia celého záväzku je doba splnenia poslednej dávky - teda poslednej splátky. V prípade čiastkového plnenia veriteľ nemôže žiadať dlžníka o splnenie jednorazové; to však neplatí pre situáciu uvedenú v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka, v ktorej dlžník včas a riadne nesplnil niektorú zo splátok, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí - tu je veriteľ oprávnený žiadať dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, s ktorou sa dlžník ocitol v omeškaní, pričom toto oprávnenie môže veriteľ uplatniť iba do splatnosti najbližšej budúcej splátky. V takomto prípade dlžník stráca výhodu čiastkového plnenia.

20.2. Počet mesačných splátok, ich výška aj doba splatnosti jednotlivých splátok bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere vopred stanovená, pričom splatnosť, prípadné omeškanie a premlčanie je pri plnení v splátkach treba posudzovať samostatne ohľadom každej zo splátok, premlčacia doba plynie pri každom čiastkovom plnení odo dňa jeho splatnosti. Ak pri takto dojednanom plnení sa pre nesplnenie niektorého čiastkového plnenia stane splatný celý dlh, začne pre celý dlh plynúť premlčacia doba odo dňa splatnosti nesplneného čiastkového plnenia (t. j. splátky). Splnením jednotlivých splátok dlh čo do príslušnej čiastky zaniká, úplne zanikne až splnením poslednej čiastky (poslednej splátky). Vo svojej podstate je dlh splátkami rozdelený do niekoľkých čiastkových, zreteľne oddelených a relatívne samostatných dlhov, ktoré majú určitú vzájomnú súvislosť a v celku predstavujú súhrnnú výšku pohľadávky. V prípade dojednania straty výhody splátok (ako je to podľa danej úverovej zmluvy), ktorá sa prejaví v špecifickej zmluvnej sankcii za omeškanie s niektorou zo splátok, dôjde k zosplatneniu celého zvyšku dlhu. Omeškaním splatnosti jednej splátky si tak dlžník privodí splatnosť aj všetkých budúcich splátok.

21. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Zákonodarca týmto zákonným ustanovením mienil modifikovať, aby sa pri strate výhody splátok počítala premlčacia doba celého dlhu už odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, čo je v súlade s cieľom, resp. zámerom inštitútu premlčania ako stimulácie veriteľa k rýchlemu (včasnému) uplatneniu jeho práv (podľa zásady *vigilantibus iura*) ako aj snahy predchádzať v konkrétnych prípadoch dôkaznej núdzi na strane veriteľa v súdnom konaní a prispieť tým k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/146/2008). Názor, že premlčacia doba zvyšku dlhu plynie až od jeho splatnosti, teda po tom, čo veriteľ svoje právo podľa § 565 uplatnil (§ 563) by nepripustne umožňoval odsúvať začiatok plynutia premlčacej doby nečinnosťou veriteľa, čo mu

zabránuje skutočnosť, že toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (druhá veta § 565), čo je v súlade i s tým legitímnym podkladom vyplývajúcim z § 101 veta druhá Občianskeho zákonníka, že premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22. Pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nespĺnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

22.1. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka.

22.2. Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok.

23. Z § 103 Občianskeho zákonníka tiež vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť späťne od splatnosti omeškanej splátky, čo má podstatu v právnej logike, keďže je nesporné, že veriteľ môže svoje právo požadovať okamžité splnenie celého dlhu vykonať už na druhý deň po splatnosti splátky, pre ktorej nespĺnenie bol dlh zosplatený. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch. Tam podľa § 53 ods. 9 vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nespĺnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka). Veriteľovi tým zostane na uplatnenie svojho práva na súde menej ako celé tri roky všeobecnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka), pretože tomu bráni práve znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

24. Vo vzťahu k samotnej dovolacej otázke (bod 10. a 11.) je nevyhnutné dôsledne zvážiť redukcii aplikovateľnosti § 103 veta druhá, t. j. vyňatie predmetného zákonného ustanovenia pre prípady z oblastí spotrebiteľských vzťahov, na ktoré sa vzťahuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Na takýto postup musia byť skutočne pádne dôvody, ktoré na základe systému hodnôt chránených ústavným poriadkom a zákonmi opodstatňujú záver, že zákonodarca daný prípad skutočne nechcel zahrnúť do hypotézy právnej normy, a preto túto normu treba redukovať, nakoľko to narúša princíp právnej istoty.

25. Zákonodarca všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu nestanovuje absolútne, zákon v konkrétnych vymedzených prípadoch môže určiť i osobitnú premlčaciu dobu čo do okamihu začiatku jej plynutia, ako aj čo do jej dĺžky, takýto zámer ale z §§ 103 a 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodit'. Logická je i úvaha, že pripustením uplatnenia druhej vety § 103 aj v spotrebiteľských vzťahoch by sa dĺžka premlčacej doby dostala do rozporu s už spomenutým § 101 Občianskeho zákonníka v

neprospech veriteľa. Navyše premlčanie je právny inštitút, ktorý oslabením subjektívneho práva veriteľa zvýhodňuje práve dlžníka ako porušiteľa zmluvnej povinnosti. Opačným postupom by sme sa dostali do rozporu s princípom rovnosti v právach, práve ktorý princíp slúži k bezprostrednému naplneniu účelu právnej úpravy, rešpektujúc tak i danosti požiadavky ochrany slabšej strany v spotrebiteľských vzťahoch. Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je totiž nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. V danom prípade sa to prejavuje potrebou zabrániť, aby sa slabšia strana - spotrebiteľia dostali do horšieho postavenia ako veriteľa. V danom prípade ale najvyšší súd nevidí legitímny dôvod, ktorý by takýto rozdielny prístup ospravedlňoval. Len to, že spotrebiteľ si ako slabšia strana vyžaduje vyššiu ochranu, tu nestačí.

26. Otázkou potom zostáva, kedy pre spotrebiteľské vzťahy, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba, keďže práva z týchto vzťahov sú premlčateľné. V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné ustáliť, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), teda kedy najskôr mohol veriteľ úspešne podať žalobu na súd (R 17/2017). V tejto súvislosti najvyšší súd odkazuje na právnu doktrínu z bodu 20., z ktorej vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie (okrem iného) sleduje nie len dosiahnutie splatnosti celej pohľadávky veriteľa (dodávateľa) pri nesplnení povinností dlžníka (spotrebiteľa) riadne a včas plniť dojednané čiastkové plnenia (splátky), ale aj vylúčenie tejto možnosti, ak by bolo takéto porušenie iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Následne ju dopĺňa tým, že podmienkou výzvy na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktoré právo môže veriteľ uplatniť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky je, že veriteľ v zákonnej lehote nie kratšej ako 15 dní upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto ustanovenia, ktorá začína plynúť nasledujúci deň po tom, čo veriteľovi (dodávateľovi) vzniklo právo podľa § 565, t. j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, bez takéhoto včasného je uplatnenie neúčinné. Lehota, v ktorej musí byť toto právo uplatnené, je najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky a veriteľ tak môže urobiť až po uplynutí lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

27. Vychádzajúc z daných teoretických východísk, ako i zo znenia na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení, najvyšší súd zastáva názor, že veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatenie). Práve tento deň je teda najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu, čím sa naplní i zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka).

28. Najvyšší súd po zhrnutí významných právnych hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec uzatvára, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka).

29. V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplateného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie. Dovoláním napadnuté rozhodnutie tak spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Z uvedených dôvodov preto dovolací súd napadnutý rozsudok

odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 v spojení s § 450 CSP).

30. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá právnomu posúdeniu veci, ku ktorému dospel odvolací súd. Vzhľadom na konštatované nesprávne právne riešenie podstaty prejednávaneho sporu odvolacím súdom považuje preto dovolací súd za nadbytočné zaoberať sa kvalitou odôvodnenia jeho rozhodnutia, nakoľko vec bude znovu predmetom rozhodovania pred súdom prvej inštancie, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie.

31. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

32. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.